

ת"פ 70291/11/18 - מדינת ישראל נגד BANI HOURI, DANIEL TESFAMICHAELGID

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 70291-11-18 מדינת ישראל נ' Houri ואח'
לפני כבוד השופט בכירה יעל פרדלסקי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

BANI HOURI.1

2.DANIEL TEFAMICHAELGID

(נידון)

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו ביצוע עבירה של גניבה בצוותא, עבירה לפי סעיף 384
29+ (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. בתמצית אציין, כי כתב האישום המתוקן (להלן: "**כתב האישום**") מייחס לנאשם, כי ביום 27.11.18 בשעה
14:00 לערך, בגינה במתחם שרונה בת"א (להלן: "**המקום**"), זחל הנאשם לעבר זוג שזהותו אינה ידועה
למאשימה, והושיט ידו לעבר התיק הסמוך לבני הזוג. לאחר שאדם שעבר במקום העיר לו, הנאשם קם והלך.
עוד נטען, כי על הדשא במקום ישבו עדי רונאי ובן זוגה שחר הרשוב (להלן: "**המתלוננים**"), לאחר שהניחו את
מכשיריהם הניידים בסמוך אליהם. בנסיבות אילו, הנאשם נפגש עם נאשם 2 שעניינו הסתיים (להלן: "**האחר**"),
והשניים הצביעו לעבר המתלוננים. הנאשם התיישב בסמוך למתלוננים, והאחר הלך לכיוון מערב ותצפת עליהם.
בהמשך למתואר לעיל, הנאשם זחל לעבר המתלוננים ונטל לידו את מכשיריהם הניידים מסוג איפון וסמסונג,
התרומם והתקדם לעבר האחר, שהמתין בסמוך למקום ברחוב לאונרדו דה וינצ'י ת"א. השוטר אלדור שעקב
אחר הנאשם והאחר, צעק לעבר הנאשם "משטרה אתה עצור", ובתגובה ניסה הנאשם להימלט, והשוטר
אלדור עצר אותו. לאחר חיפוש נתפס על הנאשם מכשיר טלפון מסוג "איפון" והנאשם זרק לעבר הרצפה
מכשיר טלפון מסוג "סמסונג".

3. הנאשם כפר בכל המיוחס לו בכתב האישום.

4. בתמצית אציין כי ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ועתרה להרשיע את הנאשם וב"כ הנאשם טענה בסיכומיה כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם ביצע את המיוחס לו וכן טענה כי עומדת לנאשם טענת הגנה מן הצדק ועתרה לזכות את הנאשם.

5. סקירת ראיות תביעה רלוונטיות להכרעה:

א. עדות רס"ר אלדור אלבז (להלן: "השוטר"):

בחקירה ראשית העיד, כי ביום 27.11.18 שירת כבלש בתחנת לב ת"א. בהיותו בסיור שגרתי באזור מתחם שרונה, הבחין על מדשאה בצד המערבי שקרובה לרחוב דה וינצ'י בזוג שישב על המדשאה. (להלן: "זוג 1") ובנאשם שהסתכל על זוג 1 בצורה מחשידה. לפיכך, העד התמקם לתצפית על זוג 1 ועל הנאשם שחשד בו. לאחר כמה דקות הבחין בנאשם מתקרב בזחילה לעבר התיק שהיה מונח לצד זוג 1, והדבר העלה את החשד אצלו, כי הנאשם מתכוון לגנוב. עוד העיד, כי ראה עובר אורח שעבר במקום צעק על הנאשם, והעיר לזוג 1 וראה שהנאשם עזב והלך בתוך מתחם שרונה. העד המשיך לעקוב אחריו, והבחין בנאשם מתקרב לעבר זוג שישב במקום (להלן: "זוג 2") באותה שיטת פעולה. זוג 2 הבחין בו, העיר לו, ולאחר דין ודברים בין הצדדים הנאשם התרחק מזוג 2. בהמשך הלך הנאשם לכיוון המדשאה שהיה בה, בעת שהעד צפה בו לראשונה, הנאשם פגש באחר, והם דיברו, הנאשם הצביע בפני האחר על זוג 1, האחר הלך לכיוון מערב, הנאשם הלך לעבר התיק של זוג 1, תוך שהאחר מתצפת על זוג 1 ועל הנאשם. הנאשם התקדם לעבר זוג 1 בזחילה כשהתיק שלהם (להלן: "התיק") היה מונח לידם, בעת שזוג 1 התחבק והתנשק ולא שם לב לנאשם וכשזוג 1, אינם בקשר עין עם התיק. הנאשם התקדם בזחילה לעבר התיק, הכניס יד לתיק, חיטט בו, הוציא דבר מה מהתיק, הכניס לכיס, קם והלך לכיוון האחר. העד דיווח לשותפיו השוטרים (להלן: "השוטרים") על הנעשה והתקדם לעבר הנאשם כדי לעצור אותו. כשהגיע העד לרחוב דה וינצ'י והיה קרוב לנאשם צעק לו בעברית "עצור משטרה", הנאשם ששמע את העד והבחין בו, ניסה לחצות את הכביש במהירות, ולברוח. העד תפס אותו ועצר אותו, ודיווח לשוטרים על האחר שחצה את הכביש. בנסיבות אלו העד עשה על הנאשם כלשונ: "חיפוש ראשוני" (עמוד 21 לפרוטוקול, שורה 8). העד מצא בכיס של הנאשם טלפון נייד מסוג אייפון עם כיסוי בד וכרטיס רב קו על שם המתלוננת. במקביל נפנף לכיוון זוג 1 על מנת שלא ילכו. זוג 1 הגיעו אל העד וזיהו שהטלפון שתפס העד מהנאשם שלהם. בעת שהעד שוחח עם המתלוננים, הנאשם זרק מהכיס שלו, טלפון נוסף מסוג גלקסי עם כיסוי כחול, והמתלוננים זיהו את הטלפון הנייד שזרק הנאשם, כטלפון שלהם. העד הודיע לנאשם כלשונ: "בצורה מסודרת שהוא עצור" (עמוד 21 לפרוטוקול, שורה 15) והקריא לנאשם את זכויותיו. כשחברו השוטרים אל העד, נגבתה עדות מהמתלוננים והטלפונים הוחזרו למתלוננים, לאחר שזיהו אותם ופתחו אותם באמצעות קוד.

בחקירה נגדית השיב, כי ראה את הנאשם זוחל לעבר זוג 1, התנהל שיח בין הנאשם לזוג 1, כאשר לדעתו מדובר במתלוננים. בהמשך הנאשם התקרב לזוג 2, דיבר עם זוג 2, שהעיר לו, הלך וחזר לזוג 1. עוד השיב, שראה את היד של הנאשם בתוך התיק, ויכול להיות שהטלפון שנגנב היה ליד התיק ולא בתוך התיק. שמר על קשר עין עם הנאשם כל הזמן וראה אותו זוחל לעבר המתלוננים, מכניס ידו לתיק, מוציא דבר מה ומכניס לכיס שלו ויכול להיות שזוג 1 לא ראו את הנאשם זוחל אליהם.

כשנשאל: "האירוע היה ביום 27.11.18 בדו"ח המעצר (ת/1) כתוב שהאירוע היה ב-14.11.18 זה הבלבול זה לא האיש?", השיב: "יכול להיות שזה טעות של מחשב.. האירוע היה לפני הרבה זמן לא זוכר את התאריך המדויק"

(עמוד 25 לפרוטוקול, שורות 5:8). עוד השיב, שהוא הגיע למקום בסיוור שגרתי בקטנוע עם שותפו דניאל אהרון, כשהבחין בנאשם וחשד בו ירד מהאופנוע שלו, כשאינו יודע מה ראה ומה שמע שותפו, וכן השיב שהשוטר מוטי סמדג'ה הגיע בניידת בילוש מוסווית לאחר הדיווח בקשר ואינו יודע מתי השוטר מוטי סמדג'ה הגיע. ביחס לאחר השיב, שלאחר הניסיון השני של הנאשם והשיחה שלו עם זוג 2 הנאשם חזר מערבה, פגש באחר. הם דיברו ביניהם, התקדמו בהליכה לכיוון המדשאה המערבית, הנאשם הצביע לאחר על זוג 1 לא שמע את תוכן שיחתם, הנאשם והאחר התפצלו, העד תצפת על הנאשם והתמקד בו ולא הסתכל על האחר. התאריך שרשום בדו"ח המעצר בצד שמאל (ת/1) הוא לדעתו טעות מחשב ומדובר בתקלת מחשב שמוכרת לו. עוד השיב, שאת הכתובת והתאריך בפרטי האירוע הוא הכניס לדו"ח המעצר. כמו כן, עצר את הנאשם ומילא את דו"ח המעצר (ת/1) ויכול להיות ששותפו דניאל החתים את הנאשם על ת/1.

ב. עדות המתלונן:

בחקירה ראשית העיד, כי ביום 27.11.18 היה עם המתלוננת שהינה בת זוגו, בדשא בפארק שרונה. הגיע גבר שאמר להם להיזהר עם הטלפונים, כי יש גנבים. בהמשך הגיע אליהם גבר לבוש אזרחי ושאל אותם אם גנבו להם משהו, ולאחר בדיקה השיבו שלא. בהמשך הגבר חזר אליהם עם חשוד, הציג עצמו כשוטר, הראה להם טלפון נייד ושאל אם הטלפון שלהם, והם זיהו שהטלפון של המתלוננת. עוד העיד, כי החשוד זרק לרצפה טלפון נייד נוסף, שהעד זיהה לאחר שפתח אותו, כטלפון שלו על פי שומר מסך, תמונה ואפליקציות. הטלפון שמצולם בתמונה ת/2א הינו הטלפון הנייד שלו.

בחקירה נגדית השיב, כי החשוד הוא אותו גבר כהה עור ורזה יחסית שהזהיר בעברית את המתלוננים להיזהר עם הטלפונים כי יש גנבים. עוד השיב, כי הוא קרב את הטלפונים הניידים אליו ואל המתלוננת, בעת שישבו על הדשא ושהם לא הסתכלו על הטלפונים הניידים כל הזמן. עוד השיב, שלא ראה את החשוד גונב את הטלפון, ראה את החשוד זורק את הטלפון שלו על הדשא, אחרי שהשוטר תפס אותו.

העד זיהה את הטלפון, כטלפון שלו על פי תמונה, מגן טלפון ואפליקציות. לאחר שהכניס את החשוד לניידת, גבו מהמתלוננים עדות במקום, שארכה כ-10-5 דקות, שכן שהעד הסביר לשוטר שאינו יכול לבוא לתחנת משטרה, כי הוא צריך להיות בעבודה.

ג. עדות המתלוננת:

בחקירה ראשית העידה, כי היא ובן זוגה המתלונן, ישבו בפארק ליד שרונה. לאחר שניגש אליהם בחור עם צבע עור שחור (להלן: "הבחור") והזהיר אותם שגנבים באזור טלפונים, הם קירבו את הטלפונים הניידים שלהם אליהם. לאחר כמה דקות הגיע גבר שלבש בגדים אזרחיים, אמר שהוא שוטר, וסיפר כי הבחור גנב. השוטר החזיק את הטלפון של המתלונן ובו תמונה שלה והיא ראתה את הבחור זורק את הטלפון הנייד שלה. בהמשך נגבתה מהמתלוננים עדות.

לאחר שרוענן זיכרונה העידה, כי היא לא זוכרת איזה טלפון השוטר החזיק ואיזה טלפון הבחור זרק. בהודעתה אמרה הפוך מדבריה בעדותה בבית המשפט ושבזמן מתן ההודעה זכרה את האירוע טוב יותר. עוד השיבה, כי היא זיהתה את הטלפון שלה מאחר והייתה בו תמונת פספורט שלה, 150 ₪ ורב קו. כן השיבה שהטלפון בתמונה ת/2ב, הינו הטלפון שלה.

בחקירה נגדית השיבה, כי לא ראתה את הגניבה, ושהגניבה התרחשה באותו יום שמסרה את הודעתה. לאחר שהוצגה לה ההודעה מיום 27.11.18, השיבה שכל מה שכתוב בהודעתה אמת ואישרה שבהודעתה כתוב, כי לאחר שהזהרו ע"י הבחור ש,מו את הטלפונים שלהם ליד הראש והמשיכו לשכב על הדשא.

ד. עדות מר יורי מורשק:

בחקירה ראשית העיד, כי שירת כחוקר בתחנת לב תל אביב וגבה את ההודעה מהנאשם באזהרה (ת/3).

בחקירה נגדית השיב, כי הודעת הנאשם הוקלטה. החקירה הייתה בעברית מאחר והנאשם דובר עברית אך אינו קורא עברית. בהקלטה רואים את הנאשם עונה לשאלות שהוא שאל בעברית. עוד השיב, שאינו חושב שהקריא לנאשם בסוף את הודעתו, מאחר והחקירה הוקלטה. הנאשם שולט בעברית, ואם הנאשם היה אומר שזקוק למתורגמן היו מזמינים עבורו מתורגמן.

ה. ת/3- הודעת הנאשם באזהרה מיום 27.11.18:

ב-ת/3 השיב הנאשם, שלא גנב. עוד השיב שבעת שהלך לתחנה המרכזית, תפסו אותו וזרקו אותו על הרצפה, והשוטר אמר לו שהוא גנב טלפון. הוא לא גנב ואין צילום שלו גונב. הוא גר ברחוב. האחר אינו חבר שלו, הם ישנים יחד ברחוב, תפסו את האחר במקום אחר והם לא היו ביחד. הוא אינו יודע את שמו של האחר ושלא עצרו אותם ביחד בעבר. כשנשאל לתגובתו למציאת הטלפון שנגנב זמן קצר לפני כן אצלו השיב, "למה לא מביאים לי למה לא בודקים ידיים שלי" (שורה 33), ושהשוטר אולי משקר. עוד השיב, כי לא הביאו צילום שלו, לא תפסו אותו זוחל על הדשא, והוא לא לקח דברים מתיקים של אנשים. כמו כן לא ברח מהשוטר שצעק לו לעצור ושהשוטר זרק אותו על הרצפה.

6. סקירת ראיות הגנה רלוונטיות ופרשת הגנה:

א. הנאשם לאחר שבית משפט הסביר לו את סעיף 161 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") בחר שלא להעיד. {יובהר כי בשל טעות סופר הוקלד בפרוטוקול סעיף 162 במקום סעיף 161 (ראה עמ' 84 ש' 21)}

ב. בהסכמה הוגשו הודעת האחר באזהרה (נ/1), דיסק תיעוד החקירה באזהרה של האחר ודו"ח מעצר של האחר (נ/2).

ג. ב-נ/1 השיב האחר לשאלה, כמה זמן הוא מכיר את האחר, "רק ראיתי אותו אולי 7 ימים, לא הייתי איתו בכלל רק במשטרה" (שורה 11), וכשנשאל, "למה היום יחד עם חורי הסתובבתם וחיפשתם לגנוב דברים במקום?", השיב, "אני עשיתי סיבוב" (שורות 17-18). לא גנב ולא ראה את הנאשם גונב.

7. דיון והכרעה:

א. סעיף 383(א) לחוק העונשין מגדיר "גניבה":

אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע;

(2) "נשיאה" - לרבות הסרת דבר ממקומו, ובדבר המחובר - הסרתו לאחר ניתוקו הגמור;

(3) "בעלות" - לרבות בעלות חלקית, החזקה, זכות החזקה או שליטה;

(4) "דבר הניתן להיגנב" - דבר בעל ערך שהוא נכסו של אדם, ובמחובר למקרקעין - לאחר ניתוקו מהם.

ב. מסעיף 383(א)(1) לחוק העונשין עולה, כי על המאשימה להוכיח שלנאשם בעת שלקח את הטלפונים של המתלוננים הייתה כוונה לשלול את הטלפונים מבעליהם שלילת קבע. המלומד י.קדמי בספרו "על הדין בפלילים", חלק שני 2005 (עמוד 655) כתב ביחס למונח "שלילת קבע", כי עניינו "כוונת שלילה לצמיתות" של הרכוש. עוד כתב, כי "לאור הקושי הטמון בהוכחת קיומה של כוונה... ובהתחשב במגמה להעניק הגנה יעילה ככל האפשר למחזיק בנכס כנגד הפקעת הנכס מחזקתו... התגבשו במשך הזמן כללי פרשנות מיוחדים, אשר הפכו את היסוד הזה ליסוד בעל משמעות משפטית-טכנית, שעיקרה היעדר כוונה ממשית להחזיר. מאחר שמדובר ביסוד שלילי, נטל השכנוע הנדרש מהמאשימה הוא זעום יחסית, כיאה ליסוד שלילי, ובפועל- די לעניין זה בלקיחה ללא רשות, המלווה באי החזרה מידית".

ג. לאחר שבחנתי את עדות השוטר מצאתי ליתן בה אמון, שכן לא מצאתי סתירות מהותיות בעדותו, ולא מצאתי שהיה לשוטר מניע להעליל על הנאשם. מעדות השוטר עולה, כי לאחר שצפה בנאשם ולאחר שראה את הנאשם מתקדם בזחילה לעבר התיק שהיה מונח ליד המתלוננים, מחטט בתיק, מוציא דבר מה מהתיק ומכניס את הדבר מה לכיס, קם והולך לעבר האחר, השוטר התקדם לעבר הנאשם וצעק לעבר הנאשם שהוא עצור, עשה חיפוש ראשוני על גופו של הנאשם ומצא בכיסו טלפון נייד. לאחר שעצר את הנאשם, הנאשם זרק טלפון נייד אחר לרצפה. הטלפון שתפס בכיס של הנאשם והטלפון שזרק הנאשם לרצפה, זוהו ע"י המתלוננים כטלפונים שלהם (להלן: "הטלפונים"). לא מצאתי בכך שהשוטר העיד שראה את הנאשם מחטט בתיק בסמוך למתלוננים ומוציא מהתיק דבר מה, ואילו המתלוננים העידו שהטלפונים היו מונחים בסמוך לראשם, כדי לאיין את אמינות השוטר, או את אמינות המתלוננים. השוטר העיד שצפה בנאשם ממרחק של 40 מטר, ולכן סביר כי במרחק זה, השוטר לא יכל לראות את כל פעולות הנאשם ולא יכל להבחין באם הנאשם לקח את הטלפונים מתוך התיק, או ממקום סמוך לראשם של המתלוננים, ולפיכך אין בסתירה זו כדי לאיין את אמינותו.

ד. אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם בסיכומיה, כי יש לפסול את הטלפונים כראיה, בשל חיפוש לא חוקי שערך השוטר, שכן לטענתה לא היה לשוטר יסוד סביר לחשד כי הנאשם ביצע עבירה.

ברע"פ 10141/09 בן חיים נגד מדינת ישראל (6.3.12) כתבה כב' הש' בייניש לעניין החשד הסביר:

"מבחן החשד הסביר הוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי שבו נדרש ביהמ"ש להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטר שערך את החיפוש לשם הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש. יחד עם זאת, התנאים בהם יתקיים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים להגדרה ממצה וחד-משמעית. יישום המבחן

מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטר בעת עריכת החיפוש ועל ניסיונו ושיקול דעתו המקצועיים של השוטר שערך את החיפוש".

לאור עדות השוטר שכאמור מצאתי ליתן בה אמון, לפיה את החיפוש ערך על הנאשם ותפס בכיסו את הטלפון הנייד של המתלוננת, לאחר שראה את הנאשם מתקדם בזחילה לעבר תיק, שהיה מונח ליד המתלוננים, מחטט בתיק, מוציא דבר מה מהתיק ומכניס את הדבר מה לכיס, לטעמי הוכח בנסיבות אלה מעבר לכל ספק, שהיה לשוטר חשד סביר שהנאשם גנב חפץ מהתיק של המתלוננים, ולכן לא נזקק לצו שיפוטי או להסכמת הנאשם כדי לערוך על הנאשם חיפוש.

ה. לאחר שבחנתי את עדות המתלוננים מצאתי ליתן בה אמון, שכן בעדותם לא סתרו עצמם, לא סתרו זה את זה ולא סתרו את עדות השוטר בפרטים מהותיים, כשלא מצאתי שהיה להם מניע לשקר, בפרט שאינם מכירים את הנאשם. מעדות המתלוננים עולה, כי קרבו את הטלפונים אליהם לאחר שהוזהרו על ידי הנאשם, וזיהו את הטלפון הנייד אשר השוטר תפס בכיסו של הנאשם ואת הטלפון הנייד שהנאשם זרק על הרצפה כשלהם, על פי מאפיינים מיוחדים לטלפונים שלהם, דוגמת כרטיס רב קו של המתלוננת, תמונת המתלוננת, אפליקציות, שומר מסך ופתיחת הטלפונים באמצעות קוד. לפיכך אני קובעת, שהוכח מעבר לכל ספק, כי הטלפון הנייד שנתפס על ידי השוטר בכיסו של הנאשם והטלפון הנייד שנזרק על ידי הנאשם הינם טלפונים השייכים למתלוננים. עוד עולה מעדותם כי טלפונים אשר זוהו על ידם בתמונות (ת/2) הינם הטלפונים הניידים השייכים להם ואשר נגנבו מהם זמן קצר לפני שהגיע השוטר עם הנאשם אליהם והציג את הטלפון של המתלוננת שתפס מהנאשם והנאשם זרק את הטלפון של המתלונן לרצפה.

למעלה מן הצורך אבהיר כי אני דוחה טענת ב"כ הנאשם בסיכומיה, כי ת/2 אינו קביל מאחר ולא הובאה ראיה מי צילם את התמונה ובאיזה תאריך, שכן ת/2 הוגש בהסכמה לאחר שהמתלוננים זיהו את הטלפונים כשלהם בתמונה.

ו. בע"פ 480/88 פרץ נ' מדינת ישראל מ"ג(4) 397, 399 [1989] סקר בית משפט את ההלכה לעניין הכלל בדבר חזקה התכופה" וכתב:

"הכלל בדבר 'החזקה התכופה' אינו אלא אחת מהחזקות שבעובדה. עלפי ההיגיון וניסיון החיים ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב, זמן לא רב לאחר הגניבה, בחזקתו של פלוני על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה. הקשר בין מחזיק הסחורה הגנובה לבין מעשה הגניבה הינו בגדר הנחה בלבד. הנאשם רשאי להביא ראיות שתהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידיו, או שיהיה בהן כדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותה בידיו. בסופו של עניין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות כולן, אפילו הסברו של הנאשם לא נמצא מהימן, ובהתחשב בכלל נסיבות המקרה עליו לקבוע, אם יש בחזקה כאמור כדי לבסס מסקנה במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי להרשעתו של הנאשם" (ראה גם ע"פ 4592/11 אלרחמן נגד מדינת ישראל (5.8.12).

הנאשם בהודעתו (ת/1) הכחיש שגנב את הטלפונים ולא נתן כל הסבר להימצאות טלפון של המתלוננת בכיסו ולזריקת הטלפון של המתלונן על הרצפה. כן נמנע הנאשם מלהעיד בבית המשפט.

לאור עדותם של השוטר והמתלוננים שמצאתי כאמור ליתן בהן אמון, והכלל בפסיקה בדבר 'החזקה התכופה' ובהעדר מתן הסבר ע"י הנאשם ביחס לטלפון שנתפס בכיסו וביחס לטלפון שזרק לרצפה, מצאתי כי המאשימה

הוכיחה מעבר לכל ספק שהנאשם גנב את הטלפונים. עוד אני קובעת על יסוד עדות השוטר שלא נסתרה, ושמצאתי בה אמון כי לאחר שזוג 2 הבחין בנאשם ושוחח עימו, הנאשם הלך לכיוון המדשאה שהיה בה בעת שהשוטר צפה בו לראשונה, פגש באחר, הם דיברו, הנאשם הצביע בפני האחר על המתלוננים, האחר הלך לכיוון מערב, והנאשם הלך לעבר התיק של המתלוננים, תוך שהאחר מתצפת על המתלוננים ועל הנאשם, הנאשם זחל והוציא דבר מה מהתיק, כי הוכח, מעבר לכל ספק כי הנאשם גנב בצוותא עם האחר את הטלפונים של המתלוננים.

ז. אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם בסיכומיה, כי הסתירות בין עדויות המתלוננים לעדות השוטר מהותיות, לדוגמה: עדות המתלוננים כי הנאשם הלך אליהם ולא זחל כגרסת השוטר.

בפסיקה נקבע, כי סתירות מסוג זה הינן טבעיות ונפוצות, בייחוד כאשר עסקינן באירוע מהיר, בו כל אחד מהצדדים רואה אותו מזווית אחרת. יפים לעניין זה דבריה של השופטת (בדימוס) מ. בן-פורת בע"פ 437/82 סלומון אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2), 85, 90-91 (1983):

"אין, לדעתי, משום גריעת מהימנות בעובדה, שפרטים משניים לא נקלטו בתודעתו וביזכרונו של עד זה או אחר, או שנתפס פה ושם לטעויות אנוש. אדרבא, דווקא העובדה, שיש הבדלים בין מה שראה כל אחד מהם - ולו גם באותן או כמעט אותן שניות - היא הנותנת, שלא הייתה הידברות מראש ביניהם".

בנוסף, ראה את דברי המלומד י. קדמי לפיהם, יש להבחין בין "סתירות לכאורה", הנעוצות בטבע האנושי, לבין 'סתירות אמיתיות', המעלות חשש של אמירת שקר; שרק האחרונות מכרסמות ומעמידות בספק את מהימנות העדות שבקשר אליה מתגלות הסתירות" (י. קדמי "על הראיות" (חלק רביעי) בע' 1841).

ח. אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם בסיכומיה לפיה, העובדה שבדו"ח המעצר של הנאשם (ת/1) רשום התאריך 14.11.18 כתאריך בו אירע האירוע, מאינת את ראיות המאשימה. מעיון ב-ת/1 עולה, כי בצד שמאל למעלה נכתב קישור אירוע מספר 155 בתאריך 27.11.18 14:16, כשבפרטי המקרה נכתב בשדה של התאריך- 14.11.18, ובדף השני נכתב הודפס בתאריך 27.11.18 ונחתם בתאריך 27.11.18. מעיון ב-נ/2 דו"ח המעצר של האחר עולה, כי בצד שמאל התוכן זהה ל-ת/1, ובפרטי המקרה בשדה של התאריך רשום 27.11.18. לפיכך, מאחר שהן ב-ת/1 והן ב-נ/2 נכתב "קשור לאירוע מספר 155" הרי שעסקינן באותו אירוע, ואין בליבי ספק כי התאריך המצוין על גבי ת/1 בשדה "התאריך" הינו טעות סופר.

ט. אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם בסיכומיה, כי יש לזכות את הנאשם בשל מחדלים שעניינם הימנעות מהבאת השוטרים לעדות, מחדל שעניינו בכך שהודעת הנאשם לא הוקראה לו וניסוח לקוי של כתב האישום.

· בפסיקה נקבע, כי התביעה איננה חייבת להציג בפני בית המשפט את "הראייה המקסימאלית", אלא את הראייה המספקת, ואם אכן הוצגו בפני בית המשפט ראיות המספיקות להרשעה - קרי כאלה המבססות את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר - אין זה משנה האם הייתה המאשימה יכולה להשיג ראיה "טובה" מזאת שהוצגה לבסוף... "ראה דברי בית המשפט בע"פ 5019/09 חליוה נ' מ"י (20.8.13)". לפיכך, לא מצאתי כי בהימנעות המאשימה להימנע מהבאת השוטרים לעדות יש כדי לזכות את הנאשם.

· לאחר שצפיתי בסרטון של חקירת נאשם 1 ועינתי ב-ת/1, אני סבורה שמן הראוי היה להקריא לנאשם את הודעתו. יחד עם זאת, בהתחשב בכך שהנאשם כבר כי גנב את הטלפונים ולא העיד בבית המשפט, לא

מצאתי כי אי הקראת ההודעה לנאשם לאחר חקירתו מהווה מחדל חקירתי, אשר יש לזכות את הנאשם בגינו.

· אני דוחה את טענת בא כוח הנאשם בסיכומיה בנוגע לניסוח כושל של כתב האישום אשר פגע בהגנת הנאשם, שכן לא מצאתי כי נפל פגם בניסוח כתב האישום.

סוף דבר

על יסוד כל האמור לעיל אני קובעת, כי הוכח מעבר לכל ספק, כי הנאשם גנב את הטלפונים של המתלוננים בצוותא עם האחר, כשלא מצאתי כי יש לזכות את הנאשם בשל טענת הגנה מן הצדק שהעלתה ב"כ הנאשם בסיכומיה, לפיה נוכח המחדלים הרבים, הסתירות שלא יושבו וליקוי בנוסח עובדות כתב האישום, נפגעה יכולת הנאשם להתגונן. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של גניבה בצוותא, עבירה לפי סעיף 29+384(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום כ"ב אלול תשפ"ב, 18/09/2022, לאחר שעיקרי תוכנה הוסברו לנוכחים